658/02

Den 4. november 2002 blev i sag nr. 58.051:

xxxx xxxxxx xxxxxxxx
xxxxxxxxx x
xxxx xxxxxxx

mod

Alm. Brand
Provinsforsikring A/S
Stilling Kirkevej 10
8660 Skanderborg

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Alm. Brand Provinsforsikring A/S, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for et anmeldt ulykkestilfælde sket den 2/2 1994.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at kravet er forældet i medfør af forsikringsaftalelovens § 29.

Advokaten anfører i skrivelse af 12/3 2002 til nævnet bl.a.:

> "Skadelidte H.H.B. [klageren] var den 2. februar 1994 forsædepassager i en bil. I forbindelse med, at en anden billist ikke overholder sin vigepligt og kører ud på vejen, resulterer dette i, at skadelidte kører op bag i den bil, der ikke overholder vigepligten. Skadelidte bliver herved slynget frem med påvirkning af halsen. Det viser sig efterfølgende, at der er tale om en whiplash-skade. Der sker ikke anmeldelse til ulykkesforsikringen ' idet skadelidte genoptager sit arbejde. Først i eftersommeren 1998 henvises skadelidte til yderligere undersøgelse på Hjørring Sygehus, hvor der fandtes indikation for kikkertundersøgelse af højre skulderled. Ved denne undersøgelse beskrives forholdene normale. Alligevel foretages operation, der opfølges af sygehuset indtil afslutningen i 1999.

På baggrund af de vedblivende gener, genoptages den tidligere erstatningssag overfor bilansvarsforsikringen, Forsikringsselskabet Codan, og i den forbindelse indhentes speciallægeerklæring af 26. november 2000 hos P.T.N., ... Sideløbende opstartes førtidspensionssag ved B. Kommune. I den forbindelse indhentes yderligere speciallægeerklæring, nemlig hos overlæge G.G.R., ... den 26. november 2001.

I februar 2001 anmodes om genoptagelse af sagen overfor ansvarsforsikringsselskabet i henhold til Erstatningsansvarslovens § 10 og den 22. januar 2002 afgives vejledende udtalelse af Arbejdsskadestyrelsen.

I forbindelse med genoptagelsen overfor Codan Forsikring anmodes tillige Provinsforsikring/Provinzial, Skanderborg om at anerkende dækning i henhold til ulykkesforsikring, police nr. ...86. Provinzial meddeler, at man anser kravet for forældet ved skrivelse af 26/4 2001. Dette fastholdes af forsikringsselskabet ved skrivelse af 28/2 2002 og derved fremkommer nærværende sag.

Ved sagens indbringelse for Ankenævnet for Forsikring ønskes Ankenævnets stillingtagen til, hvorvidt Provinsforsikring skal anerkende at skadelidtes krav mod forsikringsselskabet ikke er forældet.

Det gøres i den forbindelse gældende, at skadelidte først i forbindelse med de to indhentede speciallægeerklæringer i h.h.v. 2000 og 2001 får kundskab om kravet mod ulykkesforsikringsselskabet, og først på dette tidspunkt kan kravet anses som forfaldent, idet skadelidte først på dette tidspunkt er lægeligt udredt."

Selskabet har i skrivelse af 23/4 2002 over for nævnet anført følgende:

"Kravet bliver anmeldt ved skrivelse af 20.03.01 ... fra advokat J.H.B. Ved skrivelse af 26.04.01 ... afviser vi kravet, da dette anses som forældet efter den 5-årige forældelsesregel i Forsikringsaftalelovens (FAL) § 29.

I følge FAL § 29 forældes kravet i alt fald 5 år efter kravets forfaldstid. Bestemmelsen af forfaldstidspunktet har været til diskussion i både teori og praksis. Udgangspunktet

er iflg. teorien, bl.a. Ivan Sørensen i Forsikringsretten (2. udg.) s. 259, 14 dage efter det tidspunkt, hvor de kendsgerninger, der begrunder kravet, er indtrådt eller stationærtidspunktet. Dette er ligeledes ankenævnets holdning i bl.a. AK 44.820. Problemet er dernæst at vurdere, hvornår klagers tilstand er blevet stationær.

Det fremgår af lægebrev fra Hjørring/Brønderslev Sygehus af 07.12.94 til klagers læge ..., at der er 'vedvarende smerter og bevægelsesindskrænkning efter trafikuheld i febr. 1994' og af brev af 15.02.95 ... at 'der resterer smerter fra hø. skulder, som nærmest har været i tiltagende'. Det fremgår ligeledes af speciallægeerklæring fra P.T..N. ... 'Hvad nakkesmerterne angår har tilstanden været stationær siden årsskiftet 1994/1995 og hvad højre skulder angår siden 01.05.1999'.

Det forhold, at en af følgeskaderne - smerterne i højre skulder - først vurderes at være stationær i 1999, har ingen betydning for forældelsesfristens starttidspunkt. I den forbindelse kan henvises til Forsikringsretten (2. udgave) s. 279f., hvor Ivan Sørensen opstiller tre løsningsmodeller for, hvornår forældelsesfristen skal regnes fra. Han anfører til slut, at den tredie model stemmer bedst overens med FAL § 29 og lovforarbejderne til denne bestemmelse. Denne model går ud på, at 'for at fastholde sit krav, skal forsikringstageren gøre dette gældende, så snart der foreligger tilstrækkelige oplysninger, der begrunder et (invaliditetskrav-) krav iht. forsikringsaftalen.

M.h.t. senfølger og sygdom under udvikling anses kravet for initialfølgerne forfaldet på dette tidspunkt, og er kravet rejst inden forældelsesfristens udløb, forfalder og forældes senfølger fremover selvstændigt, eller om man vil successivt i overensstemmelse med FAL § 29.'

Ud fra denne model og på baggrund af ovenstående udtalelser må vi fastholde vores vurdering af stationærtidspunktet til at ligge et år efter ulykken, dvs. februar 1995, og kravet må herefter anses for forældet."

Advokaten bemærker herefter følgende i skrivelse af 11/6 2002 til nævnet:

"Forinden forældelsesfristen kan begynde at løbe, skal kravet være forfaldent.

Jeg er uenig med Selskabet i, at stationærtidspunktet er indtrådt allerede i 1994/95. Til yderligere oplysning af sagen vedlægger jeg som bilag 9 speciallægeerklæring af 7. marts 1995 fra K.D.K. Det fremgår af denne, dels at skuldersmerterne debuterede tillige med nakkesmerterne i forbindelse med uheldet den 2/2 1994, ligesom det fremgår af side 5, at klager/skadelidtes tilstand den 7. marts 1995 ikke var stationær og at der på daværende tidspunkt måtte forventes at gå yderligere 1 ½ - 2 år.

Inden skulderproblemerne bliver stationære foretages i 1998 skulderoperation, der imidlertid afsluttes og betegnes som stationær maj 1999, jfr. ..., speciallægeerklæring fra P.T.N. af november 2000."

I selskabets skrivelse af 4/7 2002 til nævnet hedder det:

"I den forbindelse skal vi bemærke, at det af den vedlagte speciallægeerklæring af 07.03.95 fra K.D.K. s. 5 fremgår:

'Hvad angår nakkesmerterne er tilstanden formentlig stationær, hvorimod de højresidige skuldersmerter formentlig kan lindres ved yderligere behandling.'

Denne udtalelse er i overensstemmelse med P.T.N.'s udtalelse i speciallægeerklæring af 26.11.00 refereret i vor skrivelse af 23.04.02, hvoraf fremgår, at tilstanden vedrørende nakkesmerterne har været stationær siden årsskiftet 1994/1995.

Vi fastholder, at forældelsestidspunktet må regnes fra det tidligste tidspunkt, hvor der foreligger tilstrækkelige oplysninger, der kan begrunde et erstatningskrav, hvilket i denne sag er på tidspunktet, hvor tilstanden vedrørende nakkesmerterne vurderes at være stationær.

Vi må på denne baggrund fastholde, at kravet er forfaldent i februar 1995 og dermed forældet ved klagers anmeldelse 20.03.01."

Til støtte for klagerens påstand henviser selskabet til den kommenterede forældelseslov, side 137.

Nævnet udtaler:
Nævnet er enigt med selskabet i, at klageren senest ved årsskiftet 1994/1995, har haft kendskab til, at han havde et krav mod selskabet, og at det var forfaldent. Nævnet er herefter enigt med selskabet i, at klagerens erstatningskrav i anledning af ulykkestilfældet i 1994 er bortfaldet over for selskabet, idet kravet i medfør af § 29 i forsikringsaftaleloven er forældet. Kravet er således med rette afvist af selskabet ved dettes skrivelse af 26/4 2001.

Herefter og da det forhold, at méngraden senere forhøjes efter nævnets opfattelse ikke giver klageren noget nyt erstatningskrav mod selskabet,

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen